

deretter, men som mere tilfældig havde fundet dem, altsaa naar disse Folk ikke kunne blive af med disse Ring til Laboratorieafdelingen og der faae et passende Weberlag for Patronerne eller hvad det er, der kan have nogen Værdi, saa er Fristelsen for dem til at søge til Jernhandlerne saameget desto større. Seg tror derfor, det er et Moment, som maa tages i Betragtning, om det dog ikke vil forsøge Chancen for, at denne Lov vil blive overtraadt, dersom Laboratorieafdelingen ikke modtager disse Gjenstande og betaler dem. Hvad iøvrigt angaar det, om man overhovedet skulde helt forbyde Opamlingen af disse Ring, kan jeg ogsaa kun sige, at jeg i saa Henseende har holdt mig til, hvad der er meddelt mig af Krigsministeren, thi jeg har ikke vidst, at der var nogen særlig Fare forbunden med at optage dem. Seg har antaget, at Faren først egentlig optræder i det Dieblif, naar vil undersøge et saadant Sulprojektil, naar man giver sig til at rode i det for at trække Indholdet ud eller deslige, og at den vigtigste Fare bestod i, at der bagefter haandteredes med disse Projektiler af ukyndige Hænder. Men hvis det virkelig forholder sig saaledes, at der er særlig Fare ved at opgrave dem, skal jeg gjerne erkende, at det maaste var rigtigst helt at forbyde deres Opamling.

Magen: Seg vil blot tillade mig at gjøre en Bemærkning med Hensyn til, at disse Værer ikke maa findes hos Jernkræmmere eller andre Detailhandlere. Seg forudsætter, at dette Forbud særlig er rettet mod dem, som ellers ere berettigede til at handle med disse Ring, men det er efter Næringsloven ikke egentlig Detailhandlerne, men dem, der handle med gammelt Jern eller deslige efter § 60 og Marstandiserne efter § 49. Derimod ere Detailhandlerne netop efter § 33 undtagne fra at handle med disse brugte Sager. Hvis altsaa Forbudet særlig skulde rettes mod dem, der ere handelsberettigede med disse Gjenstande, vil det nærmest være dem, der have løst Borgekøb efter § 49 og 50. — Saa forbydes det overhovedet, at disse Gjenstande maa „findes“ der. Seg skjønner ikke rettere, end at det vil være noget vanskeligt at overholde dette Forbud, naar de have Ringene i deres private Leilighed, idet det vil forudsætte en Inquisition gjennem Politiet, som man i Almindelighed nødig vil gaa med til. Skal man opstille et Forbud, forekommer det mig, at det maa begrænses til, at de ikke maa have det til Udsalg paa de Steder, hvor der er Adgang for Alle til at handle om dem eller faae Kundskab om, at de findes der, men dette Forbud vil jo ganske vist paa den letteste Maade kunne alderes ved, at de flytte Ringene andetsteds hen. Det forekommer mig, at man kunde indskrænke sig til at sige, at disse Gjenstande skulle være undtagne fra den Ret, som maatte være meddelt Noget til at handle med brugte Gjenstande, og i alt Fald ikke maa findes til Udsalg hos dem,

som efter almindelige Regler have Ret til at handle med brugte Gjenstande. — Saa vil jeg blot henstille, om der ikke i § 2 kunde indskydes: „forsaavidt Straffen ikke efter andre Bestemmelser maatte blive højere“, efterfom det kunde tænkes, at der forelaa en Overtrædelse af Næringslovgivningen, f. Ex. ligeoverfor Marstandisere og Jernhandlere, som efter Næringsloven, navnlig i Gjentagelsfestisælbe, maatte medføre yderligere Straf. Endelig ser jeg heller ikke rettere, end at Bemærkningen om, at det skal være Projektiler, der opffikes fra Havbunden eller opgraves af Jorden, er overflødig, naar der bagefter tilføies: „samt iøvrigt af brugte Sulprojektiler eller Dele af saadanne.“ Det forekommer mig altsaa, at Lovforslaget kunde modtage nogle Endringer, som jeg henstiller til den ærede Ministers Overveelse.

Justitsministeren (Mellermann): Naar man i § 1 har udtrykt sig saaledes, at disse Gjenstande ikke maa „findes“ hos Jernhandlere eller andre Detailhandlere, er det naturligt, fordi man har ment, at Forbudet ellers let kunde blive virkningsløst derved, at de Paagjældende paastaa, at det ikke var deres Hensigt at sælge dem. For at blive fri for alle disse Smaaanskeligheder, der i saadanne Tilfælde kunne opstaa, de forskjellige Udflugter, som kunne udtenkes, har man ment at kunne forbyde, at disse Ring findes hos dem, da der ikke er nogen stor Grund til at antage, at den Slags Folk vil have disse Ring hos sig i deres private Leilighed som Kuriositeter eller andet Sligt, hvorfor der er en høj Grad af Sandsynlighed for, at naar de have dem i deres Besiddelse, er det for at sælge dem. Dertil kommer forresten ogsaa, at den hele Handel jo har saa ringe økonomisk Betydning, at der ikke kan være stor Betænkning ved at gaa noget mere hensynsløst tilværts her, end man maaste ellers vilde. Den hele Forretning, som kan drives med den Slags Ring, er i Virkeligheden for intet at regne som økonomisk Objekt, som Noget, der har virkelig Interesse i Handel og Wandel. Naar man har tilføiet: „Opffikede fra Havbunden eller opgravede af Jorden“, skal jeg gjerne indrømme, at det maaste strengt taget er unødvendigt; men det er nævnt, fordi det jo er de to Maader af praktisk Betydning, hvorpaa man kommer i Besiddelse af disse Ring, og derfor har man troet, det var tydeligt for Løggjort, der dog skulle forstaa Lovene, at disse to Maader bleve nævnte, nemlig at fiske dem op fra Havbunden eller grave dem op af Jorden. Seg gaar ud fra, at uagtet det ikke staa udtrykkelig, det dog maa være Meningen med § 2, at hvis Vedkommendes Forhold ifølge andre Lovbud kan belægges med højere Straf, er dette ikke udelukket ved dens Ord; men forresten kan der selvfølgelig ikke indvendes Noget imod, at der tilføies noget Saadant, som at Overtrædelser straffes